

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 260/2018-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. augusta 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Polákom, Aleja slobody 1890/50, Dolný Kubín, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, práva na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva spočívajúceho v zákaze porušenia zásady nullum crimen poena sine lege podľa čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky, práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva domáhať sa ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 72/2017 zo 4. januára 2018 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 To 36/2017 z 2. augusta 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. marca 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, práva spočívajúceho v zákaze porušenia zásady nullum crimen poena sine lege podľa čl. 49 ústavy, práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, práva domáhať sa ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu v Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 72/2017 zo 4. januára 2018 (ďalej len „namietané uznesenie najvyššieho súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 36/2017 z 2. augusta 2017 (ďalej len „namietaný rozsudok krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažovateľom podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 8/2016 z 11. apríla 2017 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uznaný vinným z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) na skutkovom základe, že 20. augusta 2014 o 15.17 h v obci [REDAKOVANÉ], počas výkonu služby ako príslušník Policajného zboru pri vykonávaní merania rýchlosti na ceste č. 1/59 s obmedzenou rýchlosťou jazdy motorových vozidiel dopravnou značkou 50 km/h poľskému štátnemu občanovi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], udelil za prekročenie maximálnej povolenej rýchlosti o 31 km/h blokovú pokutu vo výške 140 €, pre účely zaplatenia ktorej si peniaze vybral z peňažného bankomatu, ktoré následne odovzdal

sťažovateľovi, ktorý mu ale sumu 40 € vrátil ako kompenzáciu za cestu k bankomatu a dal mu podpísať prázdny pokutový blok, pričom po skončení služby sťažovateľ v zázname zo služby uviedol len prijatie pokuty v sume 40 € a sumu vo výške 60 € si ponechal pre svoju potrebu. Sťažovateľovi bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, ktorého výkon bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu vo výmere 2 rokov. Zároveň bol sťažovateľovi uložený aj trest straty hodnosti.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie proti výroku o vine aj výroku o treste. Namietaným rozsudkom krajského súdu bol zrušený rozsudok okresného súdu vo výroku o treste, ktorým bol sťažovateľovi uložený trest straty hodnosti podľa § 321 ods. 1 písm. d) a ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

Následne sťažovateľ podal dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, t. j. že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia a vytýkané pochybenie nebolo napravené v odvolacom konaní. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

3. Sťažovateľ uviedol, že *«Najvyšší súd SR v konaní o dovolaní nevenoval dostatočnú starostlivosť dôvodom dovolania a dovolanie po vecnej stránke nepreskúmal s odôvodnením, že v podanom dovolaní boli vznesení námietky rýdzo skutkového charakteru, napriek tomu, že sťažovateľ namietal aj to, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití hmotnoprávnych ustanovení tak Trestného zákona ako aj iných hmotnoprávnych predpisov.*

Sťažovateľ považuje takýto záver dovolacieho súdu za neprávny, arbitrárny a v rozpore so zákonom i Ústavou SR, pričom v dôsledku napadnutého uznesenia došlo k porušeniu práv a oprávnených záujmov sťažovateľa ktoré sú označené nižšie v tomto podaní.

Sťažovateľ má za to, že jeho dovolanie, ktoré dňa 30.10.2017 podal proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2To/36/2017-291 zo dňa 02.08.2017 splňalo všetky zákonné náležitosti nakoľko dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok

podat' (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie je prípustné.

... Ak teda Najvyšší súd zamietol dovolanie sťažovateľa, a nevrátil vec Krajskému súdu aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval, porušil základné právo sťažovateľa vyplývajúce z čl. 46 ods. 1, čl. 49 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.».

4. Sťažovateľ ďalej poukazuje na skutočnosť, že mu nebolo doručené oznámenie Okresnej prokuratúry Dolný Kubín (ďalej len „okresná prokuratúra“) z 3. decembra 2015 o druhom výsluchu svedka [REDACTED] a jeho manželky [REDACTED] (ďalej len „svedok a jeho manželka“), ktorý sa uskutočnil 16. decembra 2015 na Krajskej prokuratúre [REDACTED] v Poľskej republike (prvý výsluch svedka a jeho manželky sa uskutočnil 19. júna 2015 na Okresnej prokuratúre [REDACTED] v Poľskej republike ešte pred vznesením obvinenia sťažovateľovi, pozn.). Uvedené podľa sťažovateľa vyplýva zo záhlavia predmetného oznámenia, na ktorom je uvedená osoba [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], ktorej bolo predmetné oznámenie doručované. Táto osoba sa nezhoduje s označením krstného mena a roku narodenia sťažovateľa, a preto týmto postupom okresnej prokuratúry došlo k nezákonnému výsluchu svedka a jeho manželky.

Podľa názoru sťažovateľa «vyššie uvedeným postupom prokuratúry zo dňa 03.12.2015 s 16.12.2015 tak došlo k nezákonnému výsluchu poškodeného a jeho manželky v procesnom postavení svedka a teda k vyhotoveniu nezákonného dôkazu, nakoľko skoršej výpovede, ktorá bola pre trestné konanie nedostačujúca a nulitná z procesnoprávneho hľadiska, pretože svedkyňa v nej odkázala iba na svoju skoršiu, nezákonnú výpoveď. Akákoľvek skutočnosť (informácia), ktorá nie je získaná v súlade so zákonom, nemôže byť považovaná za dôkaz v trestnom práve. Porušenie zákonných pravidiel pri obstarávaní dôkazov má mať za následok nepoužiteľnosť dôkazu ako podkladu pre rozhodnutie súdu. Tým, že vyšetrovatelka pri opakovaní výsluchu svedka poškodenej použila nezákonný dôkaz, tento úkon sa jej absolútne nepodarilo konvalidovať a zakomponovanie skoršej nezákonnej výpovede do nového výsluchu malo za následok, že aj tento výsluch sa stal nezákonným dôkazom. Preto sa rovnakého pochybenia dopustil aj prvostupňový súd, keď na hlavnom pojednávaní dňa 26.05.2009 konštatoval, že poškodená vypovedala zhodne ako

v prípravnom konaní a pri konfrontácii dňa 09.06.2008 a postupoval preto v rozpore so zákonom, nakoľko išlo o právne neúčinný dôkaz.

Uvedeným nesprávnym procesným postupom bolo zabránené obvinenému účinne sa obhajovať.

Pri opätovných výsluchoch svedka [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] sa nezákonný prvok preniesol aj do novo vykonávaného dôkazu, čo malo za následok, že tieto výsluchy, vykonané za účelom nápravy pochybenia procesného postupu vyšetrovateľa súdom, boli znovu uskutočnené v rozpore so zákonom. Aj v tomto prípade ide teda o nezákonne dôkazy, ktoré súd nemôže použiť ako podklad pre rozhodnutie. Okresný súd na hlavnom pojednávaní svojím zápisničným konštatovaním, že svedkovia vypovedali zhodne ako pri výsluchoch v prípravnom konaní, sa dopustil rovnakého pochybenia tým, že prevzal nezákonne vykonané dôkazy z prípravného konania.

Odvolačný súd, napriek námietkam obvineného v tomto smere, sa síce čiastočne snažil napraviť nedostatky v odôvodnení prvostupňového rozsudku, keď rozsudok súdu prvého stupňa zrušil čo do výroku o treste straty hodnosti, no keďže výpovede vyššie uvedených svedkov, neboli vykonané zákonným spôsobom, odvolací súd postupom podľa § 319 Trestného poriadku porušil zákon, keď odvolanie obvineného čo do výroku o vine zamietol.».

5. Sťažovateľ ďalej vidí pochybenie aj v tom, že všeobecné súdy neaplikovali zásadu „in dubio pro reo“, resp. „in dubio mitius“, keď bol právoplatne odsúdený zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa, i keď ho nespáchal, a ani vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že sa skutok stal.

Sťažovateľ teda konštatuje, že «... platí teda, že sudcovia rozhodujúci o podanej obžalobe, podanom odvolaní, resp. o podanom mimoriadnom opravnom prostriedku by mali k posúdeniu veci pristupovať nezaujato, to znamená, byť v zásade otvorený tomu, že predložené dôkazy nie sú dostatočné na preukázanie viny obžalovaného, (m.m. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. 2517/08 z 24. februára 2009, bod 46).

O tom, že porušovateľ 2/ ako konajúci krajský súd na požiadavku nezaujatého prístupu vyplývajúcu z označeného ústavného princípu nereflektoval, svedčí formulácia obsiahnutá v jeho rozhodnutí na strane 11 odôvodnená napadnutého rozsudku podľa ktorej

„Vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich priamych a nepriamych dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] spáchal skutok popísaný v obžalobe“.

Na presvedčenie krajského súdu o „spoľahlivo preukázanej“ vine sťažovateľa potom nadviazal jeho neprípustný aktivistický postup, keď sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil s hodnotením dôkazov vo vzťahu k žalovanému tak, ako to urobil súd prvého stupňa, hoci súd prvého stupňa pri nezmenenom skutkovom stave a dôkaznej situácii vyhodnotil vykonané dokazovanie v intenciách názorov odvolacieho súdu, ktoré boli uvedené uznesení porušovateľa 2/ sp. zn. 2To/59/2016 -191 zo dňa 07.09.2016, ktorými bol viazaný, aj keď pôvodne sťažovateľa spod obžaloby oslobodil.

Porušovateľ 2/ rozhodujúci o odvolaní sťažovateľa svojim postupom svojvoľne vybočil z procesného rámca určeného mu príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku.».

6. Sťažovateľ namieta aj skutočnosť, že najvyšší súd rozhodol o dovolaní už 4. januára 2018, ale nebral do úvahy jeho vyjadrenie k vyjadreniu okresnej prokuratúry k dovolaniu sťažovateľa z 18. decembra 2017 (ďalej len „vyjadrenie k replike okresnej prokuratúry“).

7. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ opakuje obhajobné tvrdenia z pôvodného trestného konania, ktoré už uviedol v odvolaní proti namietanému rozsudku krajského súdu a v dovolaní proti namietanému uzneseniu najvyššieho súdu. V sťažnosti opätovne hodnotil jednotlivé listinné dôkazy, ako aj svedecké výpovede a namietal nesprávne hodnotenie dôkazov všeobecnými súdmi, ktoré viedli k uznaniu jeho viny a uloženiu trestu. Vykonaným dokazovaním nebolo podľa názoru sťažovateľa preukázané, že by svojim konaním naplnil zákonné znaky trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa, keďže mu spáchanie skutku nebolo preukázané.

8. Na základe uvedeného sťažovateľ v petite navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jeho v bode 1 označených základných práv namietaným uznesením najvyššieho súdu a namietaným rozsudkom krajského súdu. Sťažovateľ ďalej

žiada zrušiť namietané uznesenie najvyššieho súdu a vrátiť vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a zrušiť namietaný rozsudok krajského súdu a vrátiť vec krajskému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho sa sťažovateľ domáha aj priznania náhrady trov konania v sume 390,50 €.

II.

9. Na základe výzvy ústavného súdu sa najvyšší súd prostredníctvom predsedu senátu 5 Tdo vyjadril k opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľa, ktorý vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 26. apríla 2018 uviedol:

«Pokiaľ ide o prvú námietku, v rámci ktorej sťažovateľ na s. 4, časti A sťažnosti spochybňuje zákonnosť a procesnú použiteľnosť výpovedí manželov [REDAKOVANÉ], najvyšší súd konštatuje, že predmetná námietka v dovolacom konaní vznesená nebola. V žiadnej časti dovolania z 3. októbra 2017 sťažovateľ predmetné výpovede nespochybňoval. Vychádzajúc z tejto skutočnosti, vedomý si § 385 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého je dovolací súd viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené (viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo a nie právnych dôvodov dovolania - R 120/2011), dovolací súd nebol oprávnený preskúmať zákonnosť, resp. procesnú použiteľnosť označených výpovedí.

Pokiaľ ide o námietku obvineného, podľa ktorej sa najvyšší súd nijako nevysporiadal s jeho vyjadrením k vyjadreniu prokurátora z 18. decembra 2017, dovolací súd konštatuje, že žiadne takéto vyjadrenie mu nebolo doručené. Po predložení dovolania dňa 3. novembra 2017, predseda senátu najvyššieho súdu spis 20. novembra 2017 vrátil Okresnému súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) s pokynom, aby vyjadrenie prokurátora z 24. októbra 2017 zaslal na vedomie procesným stranám. Po doručení predmetného vyjadrenia, okresný súd 22. decembra 2017 spis opätovne predložil najvyššiemu súdu. V novo predložennom spise sa však namietané vyjadrenie nenachádzalo a dovolaciemu súdu nebolo doručené ani dodatočne.

Pokiaľ ide o poslednú námietku rozvedenú v časti B sťažnosti, podľa ktorej najvyšší súd porušil práva sťažovateľa aj tým, že v jeho prípade nerešpektoval zásadu in dubio pro reo (in dubio pro mitius), resp. rozhodol v extrémnom rozpore s vykonaným dokazovaním,

v tomto smere sa naďalej pridržiava odôvodnenia napadnutého uznesenia. V predmetnom uznesení najvyšší súd zrozumiteľne a v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou (R 14/2015) vysvetlil, že v prípade dovolania podaného obvineným, nie je podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. časť za bodkočiarkou oprávnený na preskúvanie skutkového stavu veci. Ako súd vysvetlil, v prípade takto podaného dovolania ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je určený na odstraňovanie právnych a nie skutkových pochybení. S ohľadom na to, že v podanom dovolaní obvinený [REDAKOVANÉ] vznášal rýdzo skutkové námietky (súdy nedostatočne prihliadli na pokyn riaditeľa odboru dopravnej polície P PZ č. 2/2012, schválený sadzobník pokút, výsledky konfrontácie svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], výpis z účtu, výmenný kurz ECB, motív oznamovateľa atď.), dovolací súd musel jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Tr. por. bez preskúmania veci odmietnuť.

Na podklade vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že podaná sťažnosť je neopodstatnená, a preto k porušeniu sťažovateľom označených (a ani žiadnych iných) práv konaním a uznesením najvyššieho súdu dôjsť nemohlo.»

10. Na základe výzvy ústavného súdu sa krajský súd prostredníctvom sudkyne spravodajkyne senátu 2 To vyjadril k opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľa, ktorý vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 2. mája 2018 konštatuje:

«Po dôslednom oboznámení sa s obsahom ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] možno konštatovať, že dôvody sťažnosti týkajúce sa rozsudku Krajského súdu v Žiline, sú v podstate opakovaním obhajobných tvrdení a odvolacích námietok [REDAKOVANÉ] z pôvodného trestného konania. [REDAKOVANÉ] primárne nesúhlasí s hodnotením dôkazov tak okresným, ako aj následne krajským súdom, ktoré v končenom dôsledku viedli k uznaniu viny a uloženiu trestu, opätovne sa domáha uplatnenia zásady „in dubio pro reo“ v dôsledku čoho mal byť spod obžaloby oslobodený. Súčasne namieta, že jeho odsúdenie je založené aj na nezákonných dôkazoch. Poznávam, že so všetkými týmito námietkami sťažovateľa [REDAKOVANÉ] sa krajský súd podrobne a dôsledne vysporiadal v odôvodnení rozsudku sp. zn. 2To/36/2017 zo dňa 2. augusta 2018, a preto v podrobnostiach odkazujem na tento rozsudok. V priebehu vedeného trestného konania bol svedok poškodený [REDAKOVANÉ] vypočutý kontradiktórne, bol vypočutý v konaní pred súdom a bolo možné klásť mu otázky. Pokiaľ ide

o [REDACTED] namietaný postup súdu týkajúci sa rozhodovania o jeho dôkazných návrhoch, uvedené bolo krajským súdom riešené na str. 15 odôvodnenia rozsudku. Krajský súd konkrétne uviedol: „Okresný súd v rámci vykonávania dokazovania na hlavnom pojednávaní vyčerpал všetky dôkazné návrhy procesných strán a otvoreným nezostal žiaden dôkazný návrh. Pred vyhlásením dokazovania za skončené prvostupňovým súdom podľa § 274 ods. 1 Tr. por. žiadna z procesných strán nemala návrhy na doplnenie dokazovania, ako to vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 6.4.2017.“

Z pohľadu rozhodovacej činnosti krajského súdu ústavnú sťažnosť [REDACTED] považujem za nedôvodnú.»

11. Následne ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa, aby preukázal doručenie vyjadrenia k replike okresnej prokuratúry okresnému súdu k sp. zn. 2 T 8/2016, pretože sa v predmetnom spise okresného súdu nenachádza a ani nebolo doručené najvyššiemu súdu dodatočne. Zároveň bolo právnemu zástupcovi sťažovateľa oznámené, že ak to považuje za potrebné, k ostatným skutočnostiam uvedeným vo vyjadrení najvyššieho súdu a krajského súdu sa má možnosť vyjadriť.

12. Právny zástupca sťažovateľa vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 6. júna 2018 uviedol:

„Čo sa týka vyjadrenia Najvyššieho súdu SR ktorý uvádza, že sťažovateľ v rámci dovolacieho konania nevzniesol námietku nezákonnosti výsluchu svedkov [REDACTED] a [REDACTED], táto námietka nemôže obstáť z dôvodu, že zákonnosť a hodnovernosť výsluchu uvedených svedkov sťažovateľ namietal od počiatku o čom svedčí obsah tak dovolania, ako aj odvolania sťažovateľa, ktoré tvorilo prílohu dovolania sťažovateľa.

Zároveň pozornosť Ústavného súdu SR sťažovateľ upriamuje na skutočnosť, že oznámenie Okresnej prokuratúry Dolný Kubín sp. zn. 2Pn 40/15/5503-11 zo dňa 03.12.2015 o výsluchu svedkov [REDACTED] a [REDACTED] ktoré sa uskutočnili dňa 16.12.2015 o 09:00 hod. a 16.12.2015 o 12:00 hod. na ktoré poukazuje sťažovateľ vo svojom vyjadrení zo dňa 18.12.2017 tvorilo súčasť tak vyšetrovacieho ako aj súdneho spisu po celý čas priebehu trestného konania, ako aj v súčasnosti, nakoľko kópiu

oznámenia Okresnej prokuratúry Dolný Kubín sp. zn. 2Pn 40/15/5503-11 zo dňa 03.12.2015 získal sťažovateľ nahliadnutím do súdneho spisu ešte v čase pred vydaním v poradí prvého oslobodzujúceho rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín. Ani porušovateľ 1/ ani porušovateľ 2/ nemôžu tvrdiť, že takáto listina sa v obsahu spisu nenachádza, pretože nejde o podanie obhajoby ale o oficiálny list Okresnej prokuratúry Dolný Kubín. Vada, na ktorú poukazuje sťažovateľ vo vyjadrení zo dňa 18.12.2017 teda v konaní existuje od vydania oznámenia Okresnej prokuratúry Dolný Kubín zo dňa 03.12.2015 a sťažovateľ ju v rámci konania namietať riadne a včas.

Sťažovateľ namietať zákonnosť a hodnovernosť výpovedí svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], a preto bolo povinnosťou všeobecných súdov skúmať zákonnosť a hodnovernosť ich výpovedí od počiatku. V tomto smere preto nemôže obstať tvrdenie porušovateľa 1/ že nebol oprávnený preskúmať zákonnosť, resp. procesnú použiteľnosť označených výpovedí. Podľa názoru sťažovateľa preskúmať zákonnosť, resp. procesnú použiteľnosť označených výpovedí svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] bola nie len možnosť ale aj povinnosť tak porušovateľa 1/, ktorý rozhodoval o dovolaní sťažovateľa, ako aj porušovateľa 2/, ktorý rozhodoval o podanom odvolaní sťažovateľa.

Zastávame názor, že námietky, ktoré sťažovateľ predostrel v rámci svojho dovolania neboli len skutkového, ale aj právneho charakteru.

Sťažovateľ opätovne poukazuje na vysoko neštandardný priebeh dovolacieho konania z časového hľadiska, ktorý je zrejmy aj z vyjadrenia porušovateľa 1/ zo dňa 18.04.2018 keď dňa 20.11.2017 dovolací súd vrátil vec Okresnému súdu Dolný Kubín z procesných dôvodov, dňa 22.12.2017 mal byť spis ešte len odoslaný z Okresného súdu Dolný Kubín na Najvyšší súd SR a dňa 04.01.2018 už bolo rozhodnuté o dovolaní sťažovateľa. Za tak krátky čas je zrejme, že porušovateľ 1/ neskúmal existenciu dovolacích dôvodov z materiálneho hľadiska ale iba formálne. “

III.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

15. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných

pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

18. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

19. Sťažovateľ v petite sťažnosti namieta porušenie čl. 46 ústavy (vo všeobecnosti); z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ konkrétne namieta porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

20. Ústavný súd poznamenáva, že v obsahu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností a prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne.

21. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranné vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve

na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

22. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

23. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

24. Ústavný súd sa oboznámil s namietaným rozsudkom krajského súdu vrátane sťažovateľom prezentovaných nosných úvah, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu

s limitmi sťažovateľom v bode 1 označených článkov ústavy a dohovoru, ktorých porušenie namieta. Na tomto mieste ústavný súd pripomína, že v danom prieskume nebolo jeho úlohou preverovať úplnosť a správnosť skutkových zistení všeobecných súdov. Uvedený prieskum vykonal ústavný súd v medziach svojich právomocí, a teda posudzoval kvalitu odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu a ústavnú súladnosť interpretácie právnej úpravy, ktorú krajský súd vo veci sťažovateľa aplikoval, inými slovami, ústavnú udržateľnosť namietaného rozsudku krajského súdu.

25. Ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu, v rámci ktorého bolo konštatované:

«... Odvolací súd predovšetkým zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu vecí a jednak práva obžalovaného na obhajobu. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázkach skutkových zistení odkazuje na správne, podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom, na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané v súvislosti so žalovaným skutkom, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Prvostupňový súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne a jasne vyložil, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného [REDAKOVANÉ] a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu.

Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň odkazuje. V tejto súvislosti treba dodať, že toto konštatovanie sa v celom rozsahu týka aj odvolacích námietok obžalovaného [REDAKOVANÉ] v rozsahu, v akom sú dôvody odvolania uvedené vyššie, lebo dôvody odvolania obžalovaného sú v podstate súhrnom jeho obhajoby prezentovanej v celom doterajšom konaní. Obžalovaný [REDAKOVANÉ] založil odvolanie na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, námietkami obhajcu, tak skutkovými, ako aj právnymi, sa však súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí riadne vysporiadal a v podstate nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

... Odkazujúc v ostatnom na správne dôvody rozsudku okresného súdu, keď súd vo vzťahu ku skutkovým zisteniam dôsledne vyhodnotil dôkaznú situáciu, s ktorými dôvodmi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje, správne a zákonne postupoval okresný súd, keď protiprávne konanie obžalovaného [REDAKOVANÉ], ktoré vyplynulo z dokazovania na hlavnom pojednávaní, právne posúdil ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Uvedené právne posúdenie konania obžalovaného [REDAKOVANÉ] zodpovedá stavu veci, ako aj všetkým zákonným hľadiskám, na ktoré musel okresný súd prihliadať. Obžalovaný tak konal s priamym úmyslom v zmysle § 15 písm. a) Tr. zák. Aj tu odvolací súd odkazuje na správnu a podrobnú argumentáciu okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, s ktorou sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil.

Okresný súd v rámci vykonávania dokazovania na hlavnom pojednávaní vyčerpал všetky dôkazné návrhy procesných strán a otvoreným nezostal žiaden dôkazný návrh. Pred vyhlásením dokazovania za skončené prvostupňovým súdom postupom podľa § 274 ods. 1 Tr. por. žiadna z procesných strán nemala návrhy na doplnenie dokazovania, ako to vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 6.4.2017.»

26. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu jednoznačne vyplýva, že sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku okresného súdu. Krajský súd primeraným a v okolnostiach danej veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľom vznesené odvolacie námietky (strany 11 až 14 rozsudku krajského súdu, ktoré

ústavný súd už necituje, keďže sú sťažovateľovi známe, pozn.). Ústavný súd považuje odôvodnenie krajského súdu za zrozumiteľné a dostatočne logické, teda nemožno ho hodnotiť ani ako arbitrárne či celkom zjavne neodôvodnené alebo za extrémne porušujúce v bode 1 označené práva sťažovateľa. Ústavný súd s úvahami krajského súdu v okolnostiach danej veci nemá žiadny dôvod polemizovať alebo nahrádzať jeho právny názor svojím vlastným.

27. Námietka sťažovateľa uvedená v bode 4 neobstojí, keďže podľa názoru ústavného súdu bol tento nedostatok konvalidovaný v súdnom konaní, keďže svedok a jeho manželka boli opätovne opakovane pred súdom vypočúvaní a bolo im možné klásť otázky. Zároveň platí, že ani obsah vyjadrenia k replike okresnej prokuratúry nie je spôsobilý sám osebe vyvolať ústavnoprávne dôsledky, pretože nemá ústavnoprávny význam.

28. Ústavný súd, vychádzajúc zo svojej judikatúry, konštatuje, že posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (II. ÚS 307/06), preto k vyhoveniu sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhoveniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (IV. ÚS 320/2011). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012).

29. Námietku sťažovateľa uvedenú v bode 5 považuje ústavný súd za nedôvodnú vzhľadom na skutočnosti uvedené v bode 25, 26, 32 a 33.

30. Ústavný súd poukazuje aj na to, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci.

Zároveň poukazuje na to, že ako judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), tak aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“) (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris)] pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014).

31. Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok ESLP z 28. októbra 1998). Otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov v prípade, ak zákonné pravidlá dovolanie nepripúšťajú (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľa.

32. Ústavný súd sa oboznámil aj s namietaným uznesením najvyššieho súdu, ktorý v relevantnej časti odôvodnenia konštatoval:

«K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je potrebné ďalej uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať.»

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Vychádzajúc z týchto úvah je zrejmé, že obvinený - napriek svojmu vyjadreniu, v podanom dovolaní vznáša námietky rýdzo skutkového charakteru, a preto s ohľadom na znenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. časť za bodkočiarkou sa nimi dovolací súd zaoberať nemohol. Z tohto dôvodu dovolanie podľa § 382 písm. c/ Tr. por. uznesením na neverejnom zasadnutí odmietol.»

33. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ako súd dovolací v namietanom uznesení jasne a zrozumiteľne vyjadril dôvody, pre ktoré najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol. Ústavný súd na základe uvedeného opätovne zdôrazňuje, že právny záver najvyššieho súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchyľil od znenia príslušných

ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010). Ústavný súd vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry poznamenáva, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu.

34. Na základe výzvy ústavného súdu na preukázanie doručenia vyjadrenia k replike okresnej prokuratúry okresnému súdu k sp. zn. 2 T 8/2016 právny zástupca sťažovateľa konštatoval, že *„vyjadrenie sťažovateľa zo dňa 18.12.2017 k vyjadreniu prokurátora zo dňa 24.10.2017 bolo doručované Okresnému súdu Dolný Kubín osobne zo strany zamestnanca advokátskej kancelárie JUDr. Jozefa Poláka, advokáta dňa 19.12.2017 (utorok) v čase medzi 12:50-13:00 hod.. Podanie bolo uskutočnené vo dvoch rovnopisoch, pričom obidva rovnopisy boli ponechané v podateľni OS Dolný Kubín, preto sťažovateľ nemôže z objektívnych dôvodov predložiť rovnopis alebo kópiu vyjadrenia s prezenčnou pečiatkou OS Dolný Kubín. Skutočnosť, že vyjadrenie zo dňa 18.12.2017 bolo podané je objektívne zistiteľná vyžiadanim kamerového záznamu z OS Dolný Kubín zo dňa 19.12.2017 z času medzi 12:50 -13:00 hod. z ktorého bude zrejmé, že zamestnanec AK JUDr. Jozefa Poláka podal spomínané vyjadrenie do podateľne OS Dolný Kubín. Preto sťažovateľ navrhuje, aby si Ústavný súd SR v prípade pochybností takýto kamerový záznam vyžiadal.*

Pokiaľ by právny zástupca sťažovateľa nepodal predmetné vyjadrenie, potom by nemal akýkoľvek dôvod odvolávať sa na obsah tohto podania vo svojej ústavnej sťažnosti, už len z dôvodu advokátskej etiky a rešpektu pred Ústavným súdom SR. Dôvod, pre ktorý sa predmetné vyjadrenie sťažovateľa zo dňa 18.12.2017 podľa vyjadrení OS Dolný Kubín v spise nenachádza sťažovateľovi nie je známy, avšak s prihliadnutím na skutočnosť, že spis bol už dňa 22.12.2017 odoslaný z OS Dolný Kubín na NS SR, je možné, že predmetné vyjadrenie bolo omylom priradené k inému spisu.“

35. Ústavný súd je toho názoru, že právny zástupca sťažovateľa nepreukázal doručenie vyjadrenia k replike prokuratúry. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že v konaní o sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemá povinnosť vykonávať osobitné dokazovanie na preukázanie tvrdení sťažovateľa (pozri prvý odsek bodu 30, pozn.)

v tomto prípade vyžiadanim predmetného kamerového záznamu, z ktorého navyše bez akýchkoľvek pochybností nemožno potvrdiť doručenie „*in concreto*“ písomnosti. Od advokáta ako osoby práva znalejš je neprofesionálne, že pri osobnom doručovaní písomnosti do podateľne okresného súdu si nedá toto doručenie písomnosti okresným súdom potvrdiť. Uvedená skutočnosť zaťažuje potom bremenom dôkazu stranu sťažovateľa, a nie súdu.

Pretože sa v predmetnom spise okresného súdu vyjadrenie k replike prokuratúry nenachádza a ani nebolo najvyššiemu súdu dodatočne doručené, je zrejmé, že najvyšší súd sa námietkou sťažovateľa uvedenou v bode 4 v dovolacom konaní nemohol zaoberať.

36. Ústavný súd v súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa s namietaným rozsudkom krajského súdu a namietaným uznesením najvyššieho súdu tiež poznamenáva, že nie je možné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd, ako aj ktorýkoľvek iný orgán verejnej moci nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09). Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

37. Sťažnosť neobsahuje žiadnu ústavne významnú argumentáciu, keďže sťažovateľ pokračuje v rovnakej argumentácii, ktorú uviedol v odvolaní proti rozsudku okresného súdu, v dovolaní proti rozsudku krajského súdu a vo vyjadrení k replike okresnej prokuratúry. V súvislosti s procesnou aktivitou sťažovateľa, ktorá sa dožaduje iného, pre neho priaznivejšieho posúdenia celej veci, ústavný súd konštatuje, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa.

38. Sťažovateľ taktiež namietal, že namietaným rozsudkom krajského súdu a namietaným uznesením najvyššieho súdu došlo k zásahu do jeho základných práv podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 49 ústavy, čl. 50 ods. 3 ústavy, práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny

a práva podľa čl. 13 dohovoru. Ústavný súd však nepovažoval za potrebné zaoberať sa osobitne uvedenými článkami ústavy, listiny a dohovoru, ktoré mali byť podľa názoru sťažovateľa rovnako porušené. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným rozsudkom krajského súdu a namietaným uznesením najvyššieho súdu a možným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nie je možné vzhľadom na to uvažovať ani o porušení základných práv podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 49 ústavy, čl. 50 ods. 3 ústavy, práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny ani práva podľa čl. 13 dohovoru.

39. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (bod 17, pozn.).

40. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. augusta 2018